

Zbornik sudske prakse

Predmet T-192/16

NF protiv Europskog vijeća

„Tužba za poništenje – Izjava EU-a i Turske od 18. ožujka 2016. – Priopćenje za javnost – Pojam ‚međunarodni sporazum‘ – Utvrđivanje autora akta – Doseg akta – Sjednica Europskog vijeća – Sastanak šefova država ili vlada država članica Europske unije održan u prostorijama Vijeća Europske unije – Svojstvo predstavnika država članica Unije na sastanku s predstavnikom treće države – Članak 263. prvi stavak UFEU-a – Nenadležnost”

Sažetak – Rješenje Općeg suda (prvo prošireno vijeće) od 28. veljače 2017.

1. *Tužba za poništenje – Akti koji se mogu pobijati – Akti Europskog vijeća – Uključenost – Granice (čl. 15. UEU-a; čl. 263. UFEU-a)*
2. *Tužba za poništenje – Akti koji se mogu pobijati – Pojam – Akti institucije, tijela, ureda ili agencije Unije koji stvaraju obvezujuće pravne učinke – Izjava, objavljena u obliku priopćenja za medije na internetskoj stranici Vijeća, o rezultatima sastanka između šefova država država članica i turskog predsjednika vlade – Isključenost (čl. 263. UFEU-a; Statut Suda; čl. 21. st. 1.)*

1. Ugovorom iz Lisabona Europsko vijeće podignuto je na razinu institucije Unije. Prema tome, suprotno onomu što je ranije utvrdio sud Unije, akti koje donese ta institucija, koja se prema članku 15. UEU-a sastoji od šefova država ili vlada država članica, svojeg predsjednika i predsjednika Komisije, više nisu isključeni iz nadzora zakonitosti predviđenog na temelju članka 263. UFEU-a.

Međutim, akti koje su usvojili predstavnici država članica, fizički okupljeni u prostorijama jedne od institucija Unije i djelujući ne u svojstvu članova Vijeća ili članova Europskog vijeća, nego u svojstvu šefova država ili vlada država članica, nisu podvrgnuti nadzoru zakonitosti koji vrši sud Unije. U tom pogledu, iz članka 263. UFEU-a proizlazi da sud Unije općenito nije nadležan za odlučivanje o zakonitosti akta koji je donijelo nacionalno tijelo, ni akta koji su donijeli predstavnici nacionalnih tijela više država članica djelujući u okviru odbora predviđenog uredbom Unije. Međutim, nije dovoljno da institucija koja nastupa kao tuženik u postupku povodom tužbe kvalificira taj akt kao „odluku država članica” Unije da bi jedan takav akt bio isključen iz nadzora zakonitosti, u ovom slučaju akata Europskog vijeća, uspostavljenog člankom 263. UFEU-a. Naime, za to je potrebno još provjeriti nije li, uzimajući u obzir sadržaj i sve okolnosti u kojima je donesen, akt o kojem je riječ u stvarnosti odluka koju je donijelo Europsko vijeće.

(t. 43.-45.)

2. Ne može se smatrati aktom protiv kojeg se može podnijeti tužba na temelju članka 263. UFEU-a izjava objavljena 18. ožujka 2016. na internetskoj stranici Vijeća, u obliku priopćenja za medije, kojom se željelo obavijestiti o rezultatima sastanka između šefova država ili vlada država članica Unije i turskog predsjednika vlade posvećenog produbljivanju odnosa Turske i EU-a i rješavanju migracijske krize. Takav akt ne može se smatrati aktom koji je donijelo Europsko vijeće, ni neka druga institucija, tijelo, ured ili agencija Unije, niti se može smatrati da upućuje na postojanje sporazuma sklopljenog 18. ožujka 2016. između Europskog vijeća i Republike Turske.

Naime, budući da je, za potrebe članka 21. prvog stavka Statuta Suda, pobijani akt konkretiziran podnošenjem priopćenja za javnost, valja ocijeniti kontekst u kojem je došlo do izjave EU-a i Turske, kako je objavljena putem tog priopćenja za javnost, kao i sadržaj te izjave, kako bi se utvrdilo može li ona činiti akt pripisiv Vijeću ili upućivati na postojanje takvog akta te tako biti predmet nadzora zakonitosti predviđenog člankom 263. UFEU-a. U tom pogledu, dokumenti vezani uz sastanak EU-a i Turske koji su službeno poslani državama članicama Unije i Republici Turskoj dokazuju prema tome da su se, unatoč nažalost dvoznačnoj formulaciji izjave EU-a i Turske kako je objavljena putem navedenog priopćenja za javnost, predstavnici tih država članica sastali s turskim predsjednikom vlade u prostorijama koje dijele Europsko vijeće i Vijeće, u svojstvu šefova država ili vlada navedenih država članica. U tom kontekstu, okolnost da su predsjednici Europskog vijeća i Komisije, koji nisu bili službeno pozvani, također bili prisutni na tom susretu ne može dovesti do zaključka da se, zbog prisutnosti svih tih članova Europskog vijeća, navedeni sastanak dogodio između Europskog vijeća i turskog predsjednika vlade.

Osim toga, čak i pretpostavivši da je međunarodni sporazum mogao neformalno biti sklopljen na spornom sastanku, taj sporazum bio bi djelo šefova država ili vlada država članica Unije i turskog predsjednika vlade. Međutim, u okviru postupka pokrenutog na temelju članka 263. UFEU-a, Opći sud nije nadležan odlučivati o zakonitosti međunarodnog sporazuma koji su sklopile države članice.

(t. 48., 66., 67., 71.-73.)